

промѣненіе. Особенно Цоко, той напраздно не са разговаряше до толкози съ Гръцкія посланникъ; тѣ трѣба да са скроили нѣкои планове. А азъ още за да са покажѣ по-вѣренъ на господаря си, трѣба да му откриѣ сичко което видѣхъ. Може би да сѣ ся съгласили на нѣщо вредително, кой знае. Цоко трѣба да има нѣкое съзаклѣтіе.

ЯВЛЕНІЕ ПЕТО.

Същия, Драгомиръ, Теоханъ.

Драгомиръ. Кръстане! Царѣтъ ми заповѣда да предамъ този посланникъ на тебе, за да го вардишь, да не би да са разговаря нѣщо съ нѣкого тайно.

Кръстанъ. Добрѣ. Но гдѣ. Тукъ ли?

Драгомиръ. Не. Дойди да отидемъ въ моѣтъ чадъръ.
(излизатъ и тримата).

ЯВЛЕНІЕ ШЕСТО.

ЦОКО (самъ).

И тукъ ги нѣма. Изъ самъ съмъ кривъ. Когато мѣ моѣше нерачихъ да приѣмъ писмото, сега нека са радва Драгомиръ. А и господарѣтъ ми, и той невѣспріе да склучи миръ съ Византійцитѣ, за да мож да успеѣ въ намѣреніята си. Защо ли живѣѣхъ?! да са борѣхъ за чуждѣ слава.—Нито една битка, нито една побѣда, не е била спичелена безъ моето участіе. Излагай си живота въ опасностъ, за да въздигнешъ имѣто на оня, който не ще нето да знае за тебъ. Да, той са радва когато му са покланятъ, а пне да мълчимъ и страдамъ. О! това е вече за нетърпеніе. Трѣба да оставѣхъ азъ тѣзи земѣ, и да прибѣгнѣхъ при Византійцитѣ, които мѣ чакатъ съ отворена рѣцѣ, и гдѣто нѣма да имамъ никакви грижи. Кардамъ е до толкози славолюбецъ, дето предпочита да си изгуби и живота, а невѣспріема да са покори на по-силнѣ;